

**Děkujeme za Váš zájem.
Kvůli pokrytí nákladů budeme vděční
za Váš příspěvek.**

**Kódem nabízenou měsíční částku (40 Kč)
lze přepsat na čtvrtletní (120 Kč) či roční (450 Kč)
Děkujeme!**

4/25

Na srdci

(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Farnost: Horní Cerekev

Doporučený příspěvek 30-50 Kč

Malba: Tereza Páralová

Nehledejme Ježíše v prázdném hrobě

Když nastal soumrak a skončil sobotní den, ženy koupily vonné látky k pomazání Ježíšova těla (aby mohly dokončit pohřební obřady) a za svítání se plně obav ubírají ke hrobu. S překvapením a údivem zjišťují, že velký kámen, který strážil vchod do hrobu, je odvalen. Atmosféra překvapení je ještě umocněna tím, že uvnitř hrobu očekává ženy mladý muž v bílém.

Poselství, které tento mladík vystrašeným ženám vysvětluje, jim pomáhá poznat, koho vlastně mají před sebou - zná jejich strach a povzbuzuje je slovy, která často zaznívají tam, kde Bible hovoří o nadpřirozených Božích zjeveních. Ví, s jakým úmyslem přišly ke hrobu, a na závěr jim odhaluje to, co by jinak nedokázaly pochopit: že Ježíš Nazaretský, ukřižovaný, byl vzkříšen.

Následuje poukázání na prázdný hrob a následně jsou ženy poslány, aby tuto zprávu dál zvěstovaly učedníkům. Až budou učedníkům vyprávět, co se stalo, mají jim připomenout setkání, o kterém Ježíš hovořil při Poslední večeři (Mk 14,28). Ježíš se tehdy v souladu se Zachariášovým proroctvím představil jako pravý pastýř. Nyní už jako Zmrtvýchvstálý kráčí před svým stádem.

Stejně jako tehdy ony ženy máme i my dnes hledat Ježíše. Máme se nechat překvapit zprávou o jeho zmrtvýchvstání a s vírou ji přijmout. A kde ho máme hledat? V hrobě asi ne, ten přece zůstal trvale prázdný. Máme ho hledat v konkrétních životních situacích, tam, kde chybí láska, a všude tam, kudy nás Mistr Nazaretský povede.

P. Rudolf Benedikt Machalík, farář ve Chvojnově

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktoři: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz), Tomáš Březina. Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 15. 4. Jedno číslo vyjde asi na 40 Kč. V nákladu 600 kusů tiskne Rain, Jindřichův Hradec.

Anděl řekl ženám:
„Vy se nebojte. Víím, že hledáte
Ježíše, který byl ukřižován.
Není zde; byl vzkříšen, jak řekl.
Pojďte se podívat na místo,
kde ležel.“

Matouš 28:5-6

Výběr z liturgického kalendáře - 4/2025

- 2. Sv. Františka z Pauly, poustevníka
- 4. Sv. Izidora, biskupa a učitele církve
- 5. Sv. Vincence Ferrerského, kněze
- 6. Pátá neděle postní**
- 11. Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
- 13. Květná neděle**
- 17. Zelený čtvrtek
- 18. Velký pátek

- 19. Bílá sobota**
- 20. Zmrtvýchvstání Páně**
- 21. Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
- 23. Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka**
- 24. Sv. Jiří, mučedníka
- 25. Svátek sv. Marka, evangelisty**
- 27. Druhá neděle velikonoční**
- 28. Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka
- 29. Svátek sv. Kateřiny Sienské**
- 30. Sv. Zikmunda, mučedníka

Z osobností měsíce: P. Emil Kapaun

Papež František nedávno významně posunul svatořečení P. Emila Kapauna. Ten se narodil 20. 4. 1916 v českém městečku Pilsen v USA, v rodině českých přistěhovalců. Roku 1940 byl vysvěcen na kněze a v roce 1944 vstoupil do armády jako vojenský kaplan. V letech 1945–46 sloužil v Indii a Barmě, po studiu pak v Japonsku a roku 1950 v Koreji. Svědectví jeho současníků hovoří jasně: v bojích běhal do zákopů, vytahoval raněné, modlil se za umírající, zpovídal, ošetřoval rány – a když volali, ať uteče, nevěnoval tomu pozornost. Není divu, že byl v bitvě zajat a dostal se do tábora smrti Pjoktong. I tam byl posilou: vyráběl praktické věci jako hrnce na vodu, povzbuzoval a rozdával, co měl. Poručík Mike Dowe svědčil, že i těmito „malými úkoly“ zachránil řadu životů. Zemřel 23. 5. 1951 ve věku 35 let. Od prezidenta Obamy obdržel in memoriam nejvyšší vyznamenání USA, Medaili cti. **(hm)**

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

5. 4., první pátek - Počátky, H. Cerekev (17.00 adorace, zpověď, mše svatá)

12. 4., 17.00 - Horní Cerekev, sál ZŠ, chvály s Hagios (**viz plakát**)

Zelený čtvrtek: Počátky 16.00, H. Cerekev 18.00

Velký pátek: Horní Cerekev 15.00, Počátky 17.00

Vigilie Počátky 20.30, H. Cerekev neděle ráno 4.00

Zmrtvýchvstání Žirovnice 8.00, Veselá 9.30, H. Cerekev 11.00

Pondělí velikon. obvyklé časy nedělních mší

24. 4., 12.00 - 18.00, Veselá, adorace Nejsvětější svátosti

Chvojnov a okolní farnosti

Zelený čtvrtek: Zachotín 17.00, Chvojnov 18.00

Velký pátek: Vyskytná 15.00, Chvojnov 18.00

Vigilie - sobota Chvojnov 19.30

Zmrtvýchvstání Chvojnov 8.00, Zachotín 9.45, Vyskytná 11.00

26. 4., 19.00 - Chvojnov, celonoční adorace do 27. 4. do 7:00,

modlitba Korunky Božího milosrdenství (**viz plakát**)

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

Zelený čtvrtek: Častrov 16.00, Kamenice n. L. 18.00

Velký pátek: venkovní kříž.cesta Bradlo, ke kapli Máří Magdaleny 9.00, Mnich 15.00, Kamenice 18.00

Vigilie - sobota Kamenice n. L. (tichá adorace u Božího hrobu 9-16 h), 20.30

Zmrtvýchvstání Mnich 8.00, Kamenice n. L. 9.30, Častrov 11.00

Pondělí velikon. Kamenice n. L. 9.30, Hojovice 11.00

Nová Cerekev a Rynárec

Zelený čtvrtek: Rynárec 16.00, Nová Cerekev 18.00

Velký pátek Nová Cerekev 15.00

Vigilie - sobota Nová Cerekev 21.00

Zmrtvýchvstání Rynárec 7.30, Nová Cerekev 10.45

Pondělí velikonoční: (jako v neděli)

Nový Rychnov a okolní farnosti

Zelený čtvrtek	Nový Rychnov 17.00, Dušejov 19.00
Velký pátek	Branišov 15.00, N. Rychnov 16.30 (zač. kř. cesta), 17.00 obřady
Vigilie - sobota	Nový Rychnov 20.00
Zmrtvýchvstání	N. Rychnov 8.00, Dušejov 9.30, V. Jeníkov 11.00
Pondělí velikon.	N. Rychnov 8.00, Dušejov 9.30 , Sázava 14.00

Pacov a okolní farnosti

Květná neděle	Cetoraz 8:00 , Pacov 9:30
Zelený čtvrtek	Pacov 18:00
Velký pátek	Pacov 9:00 (kř. cesta), 18:00 obřady
Vigilie - sobota	Pacov (tichá adorace u Božího hrobu: 9.00-17.00) vigilie 20:00
Zmrtvýchvstání	Pošná 8:00, Pacov 9:30, Velká Chyška 11:00
Pondělí velikon.	Cetoraz 8:00, Zhoř 9:30

Pelhřimov

2. 4., 16. 4. a 30. 4. - po mši (cca 18.45) biblická hodina, učebna na faře
5. 4., 7.30 - Živá růže
postní zpovídání
6. 4. - 15.00-19.00 (14.30-15.00 zpovídání pro děti)
7.-9. 4. - 7.00-12.00 a 13.00-18.00
11. 4., 12.00 - modlitby mužů, fara - sál

Květná neděle	Pelhřimov 7:00,9.00 a 19.00, Křemešník 10:45, v 16.30 křížová cesta na Křemešník od studánky (možnost jít pěšky z Pelhřimova, začátek od hřbitova v 13.30)
Zelený čtvrtek	Pelhřimov 18:00
Velký pátek	Pelhřimov 15:00 (kř. cesta), 18:00 obřady
Vigilie - sobota	Pelhřimov 20:00
Zmrtvýchvstání	Pelhřimov 7:00,9.00 a 19.00, Křemešník 10:45
Pondělí velikon.	Pelhřimov 7:00 a 9.00, Křemešník 10:45
26. - 27. 4., 20.00 - celonoční adorace v sále na faře (viz plakát)	

Jak často se vyhláší jubilejní rok?

Většinou každých 25 let. Každý jubilejní rok má vždy nějaké **ústřední téma** a akcentuje výzvy té doby. Např. jubilejní rok 2000 zahájil nové tisíciletí. Svatou bránu baziliky sv. Petra tehdy otevíral Jan Pavel II. „Naší branou je Kristus,“ zdůrazňoval. „Pane buď pro nás Branou, která nás přivádí k tajemství Otce. Učň, aby nikdo nezůstával vyloučen z Jeho objetí plného milosrdenství a pokoje.“

Od 16. století se začaly vyhlášovat také **mimořádná jubilea**, které měla zdůraznit události zvláštního významu. Např. rok 1933 - se slavil 1900 let od Vykoupení. V roce 2000 vyhlásil papež Jan Pavel II. jubilejní Svatý rok jako vstup do nového tisíciletí. V roce 2015 vyhlásil papež František mimořádný svatý rok milosrdenství.

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi. Svatý rok má upevňovat víru, vést k bratrské solidaritě uvnitř církve i ve společnosti. Volá a vybízí věřící k upřímnějšímu a důslednějšímu vyznávání víry v Krista.

Významným obsahem svatých roků je výzva k odpuštění ve všech vztazích a na všech úrovních, s čímž souvisí i možnost získání tzv. odpustků. Termín „odpustek“ je synonymem „milosrdenství“, protože má vyjadřovat plnost Božího odpuštění, které nezná hranic.

Předběžný plán poutí na letošní rok

-
- 13. 4. - Křemešník (Květná ned. odpoč.)
 - 26. 4. - Pochod pro život - Praha
 - 4. 5. - Milevsko
 - 28. - 31. 5. - Svatá Hora (vícedenní)
 - 14. 6. - Křemešnická pouť
 - 6. 7. - Bzová (Mladá Vožice)
 - 3. 8. - Křemešník / Želiv
 - 14. 9. - Želivská pouť
 - 20. - 21. 9. - Číhošť
 - 5. 10. - Křemešník
 - 8. 11. - lampiónová pouť St. Pelhřimov
 - 7. 12. - Želiv - dopoledne
 - 31. 12. - děkovná noční pouť - Křemešník

SETKÁNÍ ŽEN Ženy ženám

chvály slovo svědectví
občerstvení skupinky
přímluvná modlitba
svátost smíření
mše svatá

Přihlašování

Ať jsou všichni jedno jako Ty, Otče, ve mně a já v Tobě; ať jsou i oni

Sjednocené

v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal. J 17,21

SOBOTA 31.5.2025, 14:00
KD MRÁKOTÍN

V případě dotazů kontaktujte:
setkani.zenyzenam@gmail.com

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER *chval*

JEŽÍŠ JE CESTA OBĚTAVÉ LÁSKY

"Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj
kříž a následuje mě."
(Mat 16,24)

SOBOTA 12.4.2025

17:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

*Vstup z nové přístavby. Do sálu není povoleno vcházet v
obuvi, proto je vhodné vzít si náhradní přezůvky.*

Hagios

hagios_cz

Celonoční adorace *k Božímu milosrdenství*

farní kostel ve Chvojnově

26.–27. 4. 2025

19:00 ● večer chval

20:30 ● začátek
celonoční adorace

07:00 ● korunka
k Božímu milosrdenství

08:00 ● mše svatá

„V tento den jsou otevřena všechna stávidla Boží, skrze něž proudí milost.“

 [farnost_chvojnov](#)

Přijďte podpořit Pochod pro život 26. dubna 2025 v Praze

Pomoc má smysl, když se o ní ví.
Ročně se jedná o 15 tisíc žen a
jejich nenarozených dětí, které
čelí nejistotě nečekaného
mateřství a možná neví, že
existuje dostupná pomoc.

Pochod pro život vyjadřuje
podporu těhotným ženám a
jejich rodinám a navrhuje
politikům konkrétní prorodinná,
daňová a demografická opatření

Podrobné informace - přihlášení
obědů/ registrace :
www.hnutirozivot.cz

v případě komplikace vlastní
dopravy - tel: 777 200 984

Ženy ženám V POSTNÍ DOBĚ

nová platforma
povzbuzení nejen
pro ženy

svědectví

zamyšlení nad
nedělním evangeliem

požehnání pro Tebe

tapeta na mobil na
každý týden

Sbor ze Slovenska zazpívá v Božejově a Libkově Vodě

V neděli 4. 5. při mších svatých v Božejově (9:00) a v Libkově Vodě (10:30) vystoupí sbor sv. Ladislava ze slovenského Rajca. Poutníci se na cestu vydají již ve čtvrtek. Navštíví Velehrad, Želiv, Pelhřimov a svatou bránu na Křemešníku.

Vedoucí sboru Eva Kyšková prozradila, že jejich těleso existuje již od roku 1979. Na svém kontě má několik ocenění. Sbor vystupuje pravidelně v zahraničí, například v Římě, Paříži, Vídni, nebo v Budapešti. K těmto destinacím nyní přibude Božejov a Libkova Voda. Ukázky z repertoáru slovenských umělců můžete vzhlednout na kanálu YouTube. (kl)

Svátek BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ *v pelhřimovské farnosti*

Sobota 26. a neděle 27. 4. 2025
kostel sv. Bartoloměje

20:00	chvály se společenstvím NOvý Eden
21:30–15:00	adorace před Nejsvětější svátostí
15:00	korunka k Božímu milosrdenství
16:00	závěrečné požehnání

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval,
probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy.
Milostí jste spaseni!“

(EF 2, 4-5)

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

5. 4., Lomeč, První sobota - 16. a 17.00 zamyšlení, 18.00 mše . Téma: Co když křesťanství ublíží - P. Matěj Jirsa

10. - 13. 4., Želiv, Postní ikonopisecký kurz - vede Martin Damian, kurz začíná ve čtvrtek od 16.00, každý si vyrobí vlastní ikonu.

11. 4., Borovany, Extrémní křížová cesta - okruh kolem Borovan o celkové délce 43 km, půjde se přes noc, start je v 18.00 - kontakt 737 648 000.

11. - 12. 4., Lomeč, 24hodinovka - O přírodě (ptáci, květiny) - kurz povedou Pavel Procházka a P. Michal Pulec, nebudou chybět procházky v přírodě a naslouchání ptačímu zpěvu.

12. 4., 13. 4., 19. 4., Želiv, hraná prohlídka - Poslední dny Ježíše Krista. Časy prohlídek: 11.00, 12.30 a 14.30. do 16.00.

15. 4., Žďár nad Sázavou, pašijová hra - Co se stalo s Ježíšem - 20.00, tradiční pašije pod širým nebem, přírodní areál Libušín

25. - 27. 4., DCM Ktiš, Přípravný EnterCamp

25. - 27. 4., Dolní Albeřice, Výtvarně-meditační víkend pro ženy - bloky tvorby, setkání u ohně, procházky, meditace dle F. Jalicse, není nutná předchozí výtvarná zkušenost. Pořádá YMCA.

26. 4., Praha, Pochod pro život - 11.00 mše svatá v katedrále, 12.30 happening na Hradčanském náměstí, 14.00 pochod pro život (viz plakátek)

13. - 17. 7., Lomeč, exercicie pro mládež 17-26 let s P. Liborem Všetulou s názvem "Dotkni se nebe - dotkni se sebe"

Popelec v Novém Rychnově: nově se zakrytým oltářem

Foto: Stanislava Tichá

Něco z historie o postním zakrývání oltářů

V Novém Rychnově otec Petr a jeho tým vyzkoušeli novou věc – zakrýt v době postu oltářní obraz. (Obraz, který je opřený o fialové plátno, byl použit loni při připomínce P. Stolaříka, místního rodáka.) Tradice zahalování oltářů, které u nás není běžné, přivádí k tzv. „postu očí“. Původ zvyku zahalovat oltáře není zcela vysvětlen.

Někteří jej spojují s gestem solidarity věřících s hříšníky, kteří veřejně konají pokání a byli v rámci kajícího rituálu na začátku postní doby vykázáni z chrámu. Protože si však i ostatní byli vědomi, že všichni jsme hříšníci, měla a chtěla si i celá obec věřících odepřít pohled na oltář. Nelze také vyloučit vliv křesťanského východu, konkrétně ikonostasu (templori).

Jiní odvozují tento zvyk z praxe zakrývání oltářních křížů a relikviářů. Pravděpodobně již v raném středověku se v některých kostelech začaly oltáře zdobené bohatými plastikami a malbami, ale i kříže znázorňující Krista s královskou korunou, obrazy a bohaté relikviáře zakrývat plátny. Důvodem bylo především to, aby tyto cennosti nemohly vnášet disharmonii do celkové atmosféry doby postní, kdy si v liturgii připomínáme utrpení a smrt Krista.

Zpočátku se jednalo o jednoduchá plátna, zdobená symboly umučení a smrti Krista. Postupně se začal ikonografický program rozšiřovat. V 15. století některá plátna zobrazovala jak pašijové události, tak jiné biblické výjevy. Mnohdy se jednalo i o několik desítek scén. Největším v Evropě je postní plátno ve freiburské katedrále z roku 1612 o ploše 10,14 x 12,25 metru.

Velký vliv na přijetí zvyku měli cisterciáci (ostatně kostel ve Vyšším Brodě má oltář konstruovaný tak, že se dají plátna srolovat – v postě se tam „natáhne“ postní obraz.)

Před pár lety „vzkřísili“ tuto tradici také v Praze u Nejsvětějšího Salvátora. Presbytář a hlavní oltář, byl zakrýt 12 metrů vysokým a 6 metrů širokým postním plátnem (viz obrázek).

(z www.staraboleslav.com)

Z obnovy jsme si nesli zavazadla plná duchovních darů

Dne 22. 2. se v Pelhřimově konalo Oblastní setkání Charismatické obnovy, které se neslo ve výrazném ekumenickém duchu. V prostorách pelhřimovské Obchodní akademie se sešel velký počet účastníků: bylo nás 220, z toho 33 dětí.

Dopoledne jsme s pomocí skvělých přednášejících uvažovali o Slově Božím nebo o modlitbě v autoritě. Poté přišel výborný oběd a předstávka, kdy bylo možné dojít si ke svátosti smíření, přímluvné modlitbě nebo si popovídat s méně či více známými lidmi. Odpoledne jsme se mohli v přednáškách zahalit do závoje chvály místo ducha beznaděje či naslouchat Božímu hlasu. Program ukončila modlitba za vylití Ducha svatého a chvály. Při přednáškách byl po celý den zajištěn program pro děti. Atmosféru výrazně vytvářela a celým dnem nás provázela Duchem svatým vedená chválicí kapela NOvý Eden.

Vypadá to, že všichni odcházeli ze setkání nadšeni a s sebou si odnášeli zavazadla plná duchovních darů. Myslím, že se nám při tomto setkání podařilo naplnit slova Písma o prvních křesťanech. Byli jsme plni radosti, chválili jsme spolu Pána (srov. Sk 13,52) a navíc se nám nechtělo domů... Velké díky patří těm, kteří setkání připravili nebo se na jeho průběhu podíleli.

Ve známém filmu se říká: „Zajeď si do Pelhřimova, tam je krematorium, ať víš, do čeho jdeš.“ Krematorium tady stále nemáme, ale myslím, že po této sobotě můžeme citát aktualizovat: „Zajeď si do Pelhřimova mezi křesťany, ať víš, jak to funguje v místě, kde lidi oživuje Duch svatý.“

A co jsem zažila v Pelhřimově jako běžný účastník?

Po příchodu na „obchodku“ se najednou cítím jako doma. Jsem v úplně jiném prostředí, než mi svět nabízí. U registrace jde všechno poměrně hladce. Vítají mě, vypadá to, že jsou rádi, že jsem tady. Lidé jsou na sebe milí, ve frontě na toaletu nenadávají, každý má úsměv na rtech, celá škola je vkusně a jemně vyzdobena... Uvědomuji si, že je velmi dobré modlit se na místech, kde se vychovává mládež. V myšlenkách prosím Boha o požehnání pro učitele a žáky. Než začne program, potkávám několik známých, které jsem dlouho neviděla. Pochutnávám si s nimi na občerstvení, které připravily ochotné ženy.

Můžu si vybrat z přednášek, které probíhají paralelně. O polední pauze stíhám oběd i přímlovnou modlitbu. Důstojným zakončením celého dne je modlitba za vylití Ducha svatého a chvály. Při pohledu na hodinky jsem překvapená, že už je tolik hodin. Cestou domů mi v hlavě zní několik chválových písniček.

Leona Smrčková

Foto: Hana Moravová

Děti z Chvojnova si připravily symboly křížové cesty

Děti ze chvojnovské farnosti se v pátek 14. 3. modlily křížovou cestu, během níž přinášely před obětní stůl symboly jednotlivých zastavení.

Evangelíci a katolíci se shodli, že chtějí hlubší setkávání

Běžně se v lednových Týdnech modliteb za jednotu křesťanů se evangelíci z Moravče, spolu s námi katolíky z Pacova a z Nové Cerekve pravidelně setkávali na ekumenické bohoslužbě. Protože naše vzájemné vztahy se tímto jedno-ročním setkáváním nijak zvlášť neprohlubovaly, byl navržen jiný způsob vzájemného poznávání a sbližování: Sejdeme se nikoli v kostele, ale na faře, a budeme si vzájemně předávat zkušenosti života z víry. K postní době bylo zvoleno téma postní praxe.

Byl večer 12. března, kdy pozvání na pacovskou faru přijalo asi 20 účastníků, z toho tři duchovní: Daniel Matějka z Moravče, pacovský Jaroslav Šmejkal a Ester Čašková, bývalá farářka v Moravči.

Velmi podnětné bylo slovo jednoho „neobyčejného“ farníka z Černovic, který se podělil o zkušenosti jak z katolického, tak evangelického prostředí, a dokonce i od trapistických mnichů, kteří jsou v podstatě vegetariáni. Bylo zajímavé slyšet jiný důraz na prožívání postní doby a postní praxe s ohlédnutím do historie. Naše rozhovory se nakonec týkaly i souvisejících témat, jako je modlitba za zemřelé, zástupné pokání, očistec a rozdílná představa nebeské blaženosti.

Hned druhý den mi volal Daniel z Moravče, protože byl naším setkáním mile potěšen. Zároveň navrhl další podobné setkání v „dušičkovém“ období na téma duše zemřelých. Už teď se těšíme.

P. Jaroslav Šmejkal, farář v Pacově

Do Horní Cerekve zavítal i se svými polskými poutníky
P. Jaroslaw Zygmunt (v únoru oslavil 50. narozeniny)

Masopustní vizitace v Pacově: pravý, nebo falešný farář?

V pacovském Domově se zvláštním režimem (DZR) žijí staří a nemocní lidé, kteří už nemají možnost osobního kontaktu s vnějším světem. Většina z nich se už nedokáže orientovat v přítomnosti, žijí hlavně ze vzpomínek na dětství a mládí. Proto jsme se s vedením domova domluvili na neobvyklé návštěvě - maskární trojice ve složení: pan primář, zdravotní sestra a farář.

Návštěvy měly standardní scénář: Pan primář se ptal na zdravotní stav a po zběžném "vyšetření" naordinoval vitamínové doplňky, které sestra vydávala z příruční lékárny. Pan farář se zajímal o stav duše a dával požehnání. Perličkou byla otázka jedné babičky: „A pane faráři, vy jste pravý, nebo jenom převlečený?“ Odpověděl jsem jí: „Já jsem pravý, ale pan primář si na něho jenom hraje.“

Když jsem pak příští týden přišel do domova sloužit mši svatou, musel jsem je ujišťovat, že jsem skutečně ten pravý.

P. Jaroslav Šmejkal, Pacov

Mše za P. Josefa Stolaříka v Novém Rychnově (2. 3.)

Foto: Stanislava Tichá

Horní Cerekev - Zvěstování Páně

Můj kolega Tomáš Březina, který na tomto místě erudovaně a pečlivě píše o kostelích, si vzal ohlášené volno. Stihl ještě něco nafotit a pochválit web farností, resp. to, že je tam pěkně zpracovaná historie kostelů. Prý z toho už něco vyberu. Jenže to se mi nějak nedařilo. A tak volím tuto jednodušší formu a nedostatek erudice se pokouším „dohnat“ osobnějším přístupem, který k těmto kostelům logicky mám.

Když přijel za P. Jaroslavem Kadlecem jeho kamarád z vězení, páter Stanislav Krátký, zkoušel z ambonu v Horní Cerekvi přítomné, jestlipak vědí, že jméno „Cerekev“ pochází od slova „cierkev“, což dřív znamenalo i kostel. A že na to máme být hrdí, že takto „svatých názvů“ není u nás moc.

Hornocerekvický kostel Zvěstování Páně mi vždy byl sympatický svou skromností. Jako by ani neusiloval být dominantou náměstí – stojí na jeho konci, tak zvláště našikmo, ani výškou moc nevyčnívá (i když asi býval větší). Nejlepší pohled na něj podle mě nabízí příjezd od Nové Vsi, kdy se zrcadlí na hladině Zámeckého rybníka.

Když jsme s dnešním akolytou Petrem Peroutkou v Cerekvi vypořádali ministrovat při velikonočním triduu (jezdili jsme tam na Simsonu, posléze i Fiatem 500), divil jsem se, jaký křesťanský význam mají parohy, vytesané v kamenných „futrech“ vchodu do sakristie. Až nedávno jsem zjistil, že to nejsou parohy, ale dvoje vidle, součást erbu Leskovců, kteří se kladně podepsali na rozvoji panství i kostela: zejména Jan z Leskovce: v 16. století rozšířil kostel na trojlodní.

Foto: Tomáš Březina

Oltář v Horní Cerekvi byl rekonstruován roku 1894.

Dále mě překvapovalo, že náhrobní kámen (upomínající na Arnošta z Leskovce, nejvyššího písaře království) není umístěný na podlaze, ale že je vztyčený kolmo do zdi. Prý to před sto lety učinili z nařízení Archeologického ústavu. Co se týká stylů, tuším, že v presbytáři znalec najde gotické prvky, ale jinak na vás od oltáře i odjinud „útočí“ hřejivými barvami, soškami, andělíčky atd. pozdní baroko.

P. Jaroslav Kadlec měl rád církev, její dějiny i umění. V Cerekvi i ve Veselé dlouho váhal s instalací pokoncilního obětního stolu „čelem k lidu“. Dnes si to vysvětluju jak jeho povahou (nechtěl být středem pozornosti), tak i tím, že stolem nechtěl zakrývat oltář. Obětnímu stolu posměšně říkal „kamenný ponk“. V Cerekvi je navíc levý roh obětního stolu dost blízko kazatelny - takže nebylo výjimkou, že se tam ministrant při liturgii Bílé soboty „špracnul“ se zhásedlem.

Uvnitř kostela nemůže nezaujmout malba (r. 1911) na vítězném oblouku, zobrazující Poslední večeři Páně. Zcela vpravo sedící Jidáš je ještě vážnější než ostatní, z váčku s penězi nemá radost. Kouká se jinam, je už teď osamocený, už mu asi došlo, jak to celé skončí.

Odkazy na rod Leskovců

Poslední večeře Páně od Bohuslava Číly.

Foto: Pavel Topinka/Mapy.cz

Foto: Pavel Bartoš/Mapy.cz

Kostel sv. Jana Křtitele v Počátkách je pro mě na vysočinské poměry superkostel. Ostatně Počátky byly královské město. Impozantní je i jeho umístění na už tak krásném „filmovém“ náměstí (dnes, jak říká můj táta, bohužel vylidněném). Na ochoz věže se chodí na vyhlídku. Snad se Tomáš nebude zlobit, když řeknu, že chrám je dvojpatrový. O to víc zaráží, jak má malou sakristii (přistavěnou r. 1575). Kostel má i pět bočních kaplí, v bočním „loubí“ se dobře skryjí introverti.

Přestože stavba, zmiňovaná už r. 1273, nemá velká okna, je nějakým zázrakem dobře prosvětlená. A zvlášť pokud jste na horním „podlaží“, je váš zrak stále něčím zaměstnán – trojrozměrné postavy jakoby v pohybu, vysoký oltář, mnohvrstevnaté římsy... To vše je výsledek barokní přestavby v 17. století. Je tu i kompletní apoštolská „dvanáctka“, v podobě plastik. V tak velkém prostoru člověka nemůže nenačnouť povzdech: Kolik sem kdysi muselo chodit lidí!

Moje manželka se domnívá, že by kostelu prospělo renovovat lávce. Což si nemyslím, mně se líbí právě tyhle starodávné. (Jsou pohodlnější než ty novější cerekevické, ve kterých se špatně sedí.)

Párkrát jsem byl také ve **hřbitovním kostele Božího Těla**, který z dálky zaujme cibulovitou bání. Zmíněn je v 16. století, kuriózní je, že následná barokní přestavba se platila z přívarku místního pivovaru. Před 25 lety kostel prošel rekonstrukcí. Od té doby jsem zaznamenal pár brigád dobrovolníků - uvidíme, zda se chátrání podaří zastavit.

O žirovnickém kostele sv. Filipa a Jakuba jsem si naivně myslel, že je nejstarší v okolí, protože vevnitř nelze nevidět gotiku. Pravda je ale, že to je pseudogotický styl – s dokončením roku 1871. Předchozí kostel ze 14. století se prý rozšiřoval, ale beztak nestačil potřebám věřících, a proto se stavěl tento nový. Možná i ta zvláště ostře řezaná věž také nějak koresponduje s povahou místních lidí – o Žirovnici se říkávalo, že to bylo radikálně dělnické město, dnes zase dost podnikatelské.

Jak se člověk s věkem oprošťuje od vnější nádhery, víc ocení, že vnitřek kostela není „přeplácaný“. Štíhlé a protáhlé jsou jak sloupy, tak okna a vchod, což vše tvarově ladí i s obrazy křížové cesty a oltářem. Neprozradím, jaké originální objekty vás čekají v presbytáři. Ale stačí říct, že je zde za doby svého farářování nechal instalovat místní rodák P. Jaroslav Max Kašparů.

Ten spolupracoval s dalším místním renesančním mužem, Josefem Bouchalem, na jednom ze dvou sakrálních objektů, které v katalogu diecéze nenajdete. Jsou skryty v krajině mezi Žirovnicí a Počátkami – snad aby otupily hroty tradičně rivalských měst „čamrdařů“ a „brkařů“. Novějším dílem je křížová cesta v esperantu. Starším pak Bouchalovy rybníčky – unikátní spojení citu pro přírodu, řemeslného fortelu a poctivé víry. Ještě žijí lidé, kteří vzdor nelehkému životu vytvoří a udržují dílo, které zdarma těší stovky lidí ročně.

Foto: Leoš Novotný / Mapy.cz

Foto: Václav Joza / Mapy.cz

Foto: autor

Nejstarší částí **veselského kostela sv. Jakuba Staršího** je (kromě kropanky) presbytář, pozůstatek někdejší kaple, kde je patrná gotická klenba. Barokní přestavba se odehrála v 17. století.

Požáry kostelů se většinou děly před stem a více lety, ten veselský si svůj křest ohněm odbyl docela pozdě, až v létě 1974, po úderu bleskem. K požáru se váže řada historek – od té, že místní hasiči byli tak přemotivovaní, že utrhli startér u mašiny, až po tu, jak se pak po rekonstrukci dřevěných částí kostela jistý občan vsadil, že bez jištění natře špičku věžičky (a po posílení dvěma panáky tak učinil).

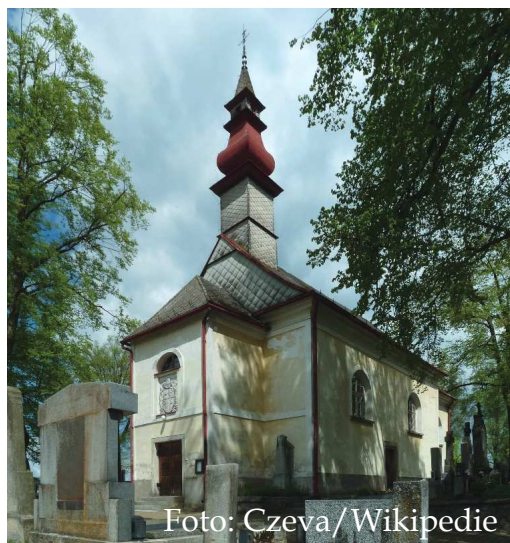
Faktem je, že pod mariánskou sochou se léta udržoval jako artefakt (a stojan na kytky) lakem natřený ohořelý trám, s datem požáru – abychom si připomínali, že náš kostelík přežil. A podařil se uchránit i oltář, takže ho restaurátor Jaroslav Benda před pár lety mohl z nevýrazné hnědé vrátit do původní černo-zlaté kombinace.

Nad vítězným obloukem zaujme novodobá malba Bedřicha Bartáka, politického vězně, znázorňující povolání Petra a bratrů Zebedeových. Dílo tehdy podrobila přísné kritice naše svérázná kostelnice Boženka Trávníčková: "Vždyť nemají pořádný hrudník a svaly! A apoštolové přece museli být silní chlapi." (Její radu si už evidentně vzali k srdci tvůrci seriálu Chosen, kde je Petr vcelku svalnatý.)

Člověk má objekty propojené s lidmi. Když už bylo P. Kadlecovi přes 80 let, s vypětím sil dokončil průvod Božího Těla po obci a téměř zkolaboval. Farníci mu domlouvali, ať se šetří. Reagoval: "Mám umřít doma, nebo tady? To radši tady u oltáře." **Jan Mazanec**

A nyní už jen obrazem

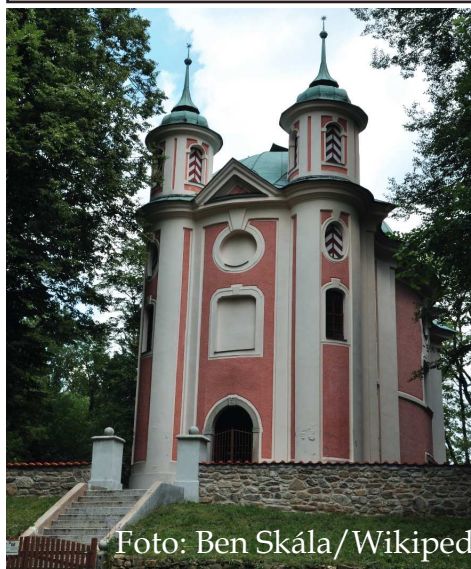
Horní Cerekev - hřbitov, sv. Jana Křtitele

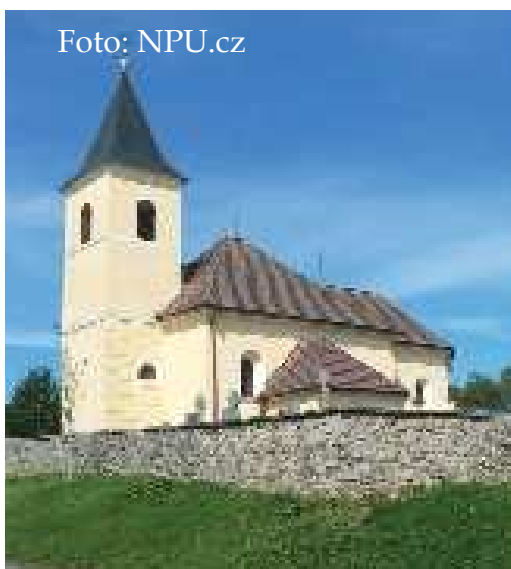
Počátky - hřbitov, Božího Těla

Lázně sv. Kateřiny - sv. Kateřiny

Stranná - sv. Bartoloměje

KOSTELY, MŠE A POUTĚ

1) farnost Horní Cerekev:

farní kostel Zvěstování Páně - mše Út, Pá - 18 h, Ne 11 h
- pout' neděle kolem 24. 6. (slaví se podle hřbitovního kostela - níže)

filiální kostel sv. Jana Křtitele (hřbitovní)

kaple sv. Václava v H. Vsi - pout' 28. 9.

kaple Narození Panny Marie v N. Bukové - pout' Ne kolem 8. 9.

přifařené vsi: Bezděčín, Černov, Hříběcí, Turovka, H. Ves, N. Buková

2) farnost Počátky:

farní kostel sv. Jana Křtitele - mše St 18 h, 1. Pá 18, Ne 8.00

- pout' neděle kolem 24. 6.

filiální kostel Božího Těla v Počátkách (hřbitovní)

filiální kostel sv. Kateřiny (lázně - v majetku města Počátky)

kaple Povýšení sv. Kříže v Horní Vilímči - pout' 14. 9.

kaple sv. Jana Nepomuckého v Polesí - pout' neděle po 16. 5.

přifařené vsi: Horní Dubenky, Jihlávka, Heřmaněč, Horní Vilímeč, Léskovec, Vesce, Polesí, Stojčín

3) farnost Veselá

farní kostel sv. Jakuba Staršího - mše Čt 18, Ne 9.30

- pout' 25. 7., v neděli po svátku

kaple sv. Václava v Bělé - pout' 28. 9.

přifařené vsi: Bělá, Rohovka, Benátky, Janovice, Ostrovec

4) farnost Žirovnice

farní kostel sv. Filipa a Jakuba - So 18 (léto 19)

- pout' neděle kolem 3. 5. (+ na faře **kaple Panny Marie Karmelské**)

filiální kostel sv. Jiljí (hřbitovní)

kostel sv. Bartoloměje ve Stranné

kaple Nanebevzetí Panny Marie ve Zdešově - pout' Ne okolo 15. 8.

přif. vsi: Jakubín, Zdešov, Cholunná, Litkovice, Stranná, Štítné, Vlčetín

předešlí kněží Horní Cerekev

1939-76	P. Miloslav VÁŇA
1976-80	P. Vincentius KUBŮ
1980-82	P. Karel HERNYCH
1982-2001	P. ThDr. Jaroslav KADLEC
2001-13	P. Václav ŠIKA
2013-21	P. Jaroslaw ZYGMUNT

předešlí kněží Počátky

1947-49	Mons. František SOBÍŠEK
1949-58	P. Jindřich SUCHÁNEK
1958-1967	P. Jan VRBA (děkan)
1967-71	P. František PEROUTKA
1971-91	P. František BROŽ (1985-88 P. Václav ROUBAL)
1991-2010	Vendelín ZBOROŇ (bydlel střídavě v Počátkách a Žirovnici; 1993-97 výpomoc trvalý jáhen Pavel POLÁČEK)
2010-15	P. Edward Emil MAKÁ
2015-17	P. Ján Augustin GRAMBAL
od 2017	spravováno z Horní Cerekve

předešlí kněží Veselá

1938-60	P. Josef KŮRKA
1968-69	P. Josef BŘICHÁČEK
1969-74	P. Václav ROUBAL
v letech 1960-68 a po r. 1974 spravováno z Horní Cerekve, Počátek, Žirovnice a také z Pelhřimova	

předešlí kněží Žirovnice

1940-58	P. Josef SKALA
1958-80	P. Jan PACLÍK
1980-91	spravováno z Počátek (1989-90 výpomoc P. Zdeněk Metod KOZUBÍK)
1991-2010	Vendelín ZBOROŇ (viz informace výše)
2011-2017	spravováno z Počátek
2017-2021	P. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Max KAŠPARŮ (do Žirovnice a Veselé dojížděl z Rynárce)
od 2021	spravováno z H. Cerekve

Církev by měla být radostná a pohostinná

P. Mgr. Martin BRÁCHA (*1989 v Nových Hradech). Po gymnáziu v Trhových Svinech roku 2009 nastoupil do Teologického konviktu a rok poté na Teologickou fakultu v Praze. Vysvěcen na kněze byl roku 2016. Pět let působil jako kaplan v Pelhřimově, od roku 2021 je farářem v Horní Cerekvi. Jeho koníčky jsou pobyt v přírodě (hory, rybaření), literatura, filmy, výroba svíček.

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Sice jsem z věřící rodiny, ale k té „tradiční“ víře mamka došla až po mém porodu (já byl pokřtěn ve třech letech a taťka, až když jsem byl v semináři). K víře jsem tedy byl veden, ale v mládí jsem si k ní musel hledat svoji cestu. Poprvé se myšlenka na kněžství vynořila během duchovní obnovy v Duchu svatém podle P. Sieverse v mých 14 letech. Když mi bylo 16, zemřel P. Bonfilius Wagner, který po roce 1989 přišel z Rakouska do Nových Hradů obnovit zničený servitský klášter. Tento kněz byl pro mě velkým vzorem (včetně stručných kázání!), jeho kněžství dávalo smysl, byl veselý a šťastný, otevřený vůči všem lidem. Modlil jsem se u jeho rakve a uslyšel jsem hlas: „Kdo na jeho místo?“ A tehdy jsem si řekl, že tedy asi já, i když jsem nevěděl, co to bude obnášet.

Co se vám na Vámi spravovaných farnostech líbí?

To je těžké říci, protože každá farnost má své charisma – právě i to se mi na tom líbí. Jsem rád, že tady stále jsou lidi, kterým jde o věc Krista, kteří jsou ochotni se nasadit, dát svůj život pro druhé, i když to není vždy jednoduché. Příkladem může být třeba společenství Hagi-os nebo modlitební společenství manželů v Cerekvi, jehož členové se dokonce zapojují do modlitební služby v ostatních farnostech a společenstvích. Dále je sympatické a nadějeplné, že vlastně nemáme vůbec špatný věkový průměr, třeba ve Veselé je až skoro zázračný.

Jaká je Vaše pastorační zásada (heslo, motto)?

Poslední dobou mě provázejí slova: „Nebud' debil!“ Promiňte mi tu

trošku neurvalosti, ale prostě to tak teď nějak cítím. Je tím trochu ostřeji vyjádřeno to, že bych neměl být „zákonický“, nelidský, uzavřený, tvrdý, nechtěl po lidech něco, co nemohou dát atd., ale byl jim na blízku a doprovázel je na jejich cestě životem, kde se zrovna nacházejí. Podobně bych to rád viděl na našich farnostech, aby se nějak rozvíjely, hledaly své dary, kterými mohou sloužit ostatním i sobě.

Jaká má být podle Vás být církev 21. století?

Shodou okolností jsem se nad tím musel zamyslet na exerciciích začátkem března, kdy tam padla otázka: „V jaké církvi bys chtěl umřít?“ Musím se přiznat, že to není jednoduchá otázka, ale moje odpověď je asi taková: V radostné a pohostinné. Pokud nebude církev radostná, ale smutná z toho, kolik nás kde je atd., tak to nebude mít moc společného s Kristem, kterého tak krásně hlásáme z kazatelen. Pokud církev nebude pohostinná, pak nemá moc co nabídnout. Musí být přístavem, oázou nebo třeba i tou polní nemocnicí, o níž mluví papež František.

kontaktní údaje - kněz:

P. Martin Brácha

mobil: 721 074 647

e-mail: rkf.hornicerekev@dicb.cz

web: cerekev.cz

P. Jan Poul bydlí na faře v Počátkách a P. Martini vypomáhá nejvíc právě v počátecké farnosti. Narodil se r. 1940, řadu let pracoval v ZD Kojčice, koncem 80. let se rozhodl pro studium teologické fakulty a r. 1993 byl vysvěcen na kněze. Nejprve působil na Jindřichohradecku (postupně farnosti Jindřichův Hradec, Horní Pěna, Nová Bystřice a Kardašova Řečice), v letech 2006 až 2017 pak byl farářem v Černovicích. Minulý měsíc oslavil své 85. narozeniny formou děkovné mše a následného setkání (Foto níže: Luděk Koukal).

Jezdit do většího centra, nebo držet basu s farností?

Funkci věčného světla tady na jihovýchodě vikariátu plní blikající vysílač na Javořici. Směrem k ní se zvedá ta „pravá“ Vysočina, kde už louky převažují nad poli. Jsme na periferii tří okresů dvou krajů, u hranic brněnské diecéze. Setkání na faře v Horní Cerekvi dominují ženy, o zákusky není nouze. I náš hostitel, P. Martin Brácha, se „pochlapil“ a přináší bábovku.

Ukazuje se, že i když přítomní jsou ve svých farnostech aktivní, všichni se mezi sebou neznají. Za poslední roky se tu totiž často překreslovaly „rajóny“ kněží (*viz předchozí strana*), kteří se tu také dost střídali. Otec Martin je prvním knězem, který všechny čtyři farnosti (z počátecké fary vypomáhá P. Jan Poul) spravuje naráz.

Proto teď některé aktivity spojuje – třeba přípravu na první svaté přijímání. „Obřad bude ve farnosti dětí, ale při přípravě se můžou poznat mezi sebou a stmelit, než třeba v pubertě někam odejdou,“ vysvětluje s tím, že je třeba, aby se i dospělí víc poznali. Už jako přípravu na budoucnost.

„Neberme to tak, že naše čtyři farnosti na sebe zbyly. Ale snažme se spolupracovat, protože časem nemusí fungovat to, na co jsme zvyklí,“ říká kněz s tím, že je dobré začít menšími akcemi typu oheň na farní zahradě než velkými projekty.

Po seskupení čtyř farností už nešlo "držet" čtyři nedělní mše, ta žirovnická se přesunula na sobotu. „Je to pro nás pořád bolestné, lidí dál ubylo. Ale vysvětlili jsme si to s panem farářem a smířili se s tím,“ říká žirovnická varhanice Monika Dvořáková, která se spolu s manželi Hanou a Petrem Peltanovými stará o tamní kostel.

O to víc si cení, že když loni neměli Počátečtí mši na vánoční Boží hod, tak přijeli právě do Žirovnice. „Byla to pro nás čest, dokonce přijeli i zazpívat,“ podotýká.

Střídání kostelníků

Co se týká zajištění „provozu“ kostela a mší, zatím se ochotní lidé najdou. „Náš kostel je nádherný. Snažím se do něj i vodit děti a ukazovat jim, co tam je. Ale je smutné, že často si toho neváží dospělí, mnozí jen přijdou a odejdou,“ říká katechetka Marie Drahozlová z Počátek.

V Cerekvi mají „všednodenní“ a „sváteční“ kostelnici - o službu se dělí Jana Janáková a Helena Havelková. Přítomní se shodují, že dnes tuto službu nemůže dělat jeden člověk, zvláště když je těžké sehnat „mladé důchodce“.

V Žirovnici Petr Peltan vozí do kostela květiny a vodu. Doufá, že se domluví s novými správci tamního pastoračního střediska, aby vodu mohl čerpat na faře. Monika Dvořáková pak přes léto cestou do práce otvírá kostel, aby se tam mohli podívat turisté.

„I my máme kostelíček pěkný a uklizený. Učili jsme se od kostelnice Boženky. Ale taky už přemýšlíme, komu to předáme po nás,“ říká Marie Marková, která se spolu s Janou Mazancovou a Marií Bednářovou stará o kostel ve Veselé.

Propojení náboženství se školou

Jsmu u výuky náboženství. Katechetka Marie Hunalová z Horní Cerekve vidí jako klíčové, když se výuka „udrží“ v rámci ZŠ, i proto, že rodiče nemusí dítě nikam vozit. Ona sama má výhodu v tom, že na škole přímo pracuje jako učitelka. „Ještě před 1. zářím mají kolegové na stole přihlášky na náboženství pro své třídy. Snad i díky tomu, že se

Aktéři loňské pěší pouti z H. Cerekve (P. Peltan až z Žirovnice) na Křemešník se v Sázavě U Zmátlů posilují na závěrečný trhák. Foto: archiv P. M. Bráchy

tu víc jak třicet let spojení náboženství se školou prosazovalo, vysvě-tlovalo a udržovalo. Rodiče mě znají ze školy i z mateřského centra, a mnozí ke mně sami chodili,“ vysvětluje. Nechce vzpomínat na „staré dobré časy“, kdy na náboženství chodilo 70 dětí. Před pár lety byly jen čtyři, dnes je jich 25 (desetina ZŠ). Letos se o ně nově dělí s otcem Martinem – věří, že výuka naváže i na 2. stupni.

Marie Drahozalová učí v Počátkách náboženství 11 let. „Ze začátku přicházely děti i ze Žirovnice. Díky Františku Peroutkovi a panu Leškovi, kteří nám vymalovali a připravili místnosti na faře, máme na výuku dost místa. Ale je to bída: ve starší skupině jsou jen dvě dívky, v mladší skupině mám 7 dětí - všechny z Veselé,“ říká. „A pokud rodiče nepraktikují víru, děti si ji zvlášť v pubertě těžko udrží. Ty nevěřící se jim smějí i za to, že jdou na faru,“ doplňuje.

Drží nás vzájemné vztahy

Z pravidelných aktivit má asi nejdelší (30letou) tradici společenství manželů v Horní Cerekvi. „Od začátku jsme si řekli, že nechceme

být vázání na kněze. Ve smyslu toho, že pro fungování společenství tu kněz také časem nemusí být, ale rádi ho mezi sebou přivítáme.

Začali jsme se scházet po rodinách, ostatně fara byla zavřená (P. Jaroslav Kadlec bydlel ve svém domě),“ vypráví Marie Hunalová. Na setkání probírají nedělní čtení, růženec, katechismus či encykliky. „Ještě víc než to, co čteme, nás drží vzájemné vztahy. Víme, že v případě potřeby se na sebe můžeme obrátit,“ říká.

Dcery některých rodin z tohoto společenství vytvořily nejprve kapelu SisterBand, která se po čase pozměnila ve společenství Hagios. „Nejprve to bylo spolčo, kde jsme se chtěli sdílet. Časem jsme zjistili, že jsou nám blízké chvály, že nás dotýkají. A řekli jsme si: Proč při koncertech upozorňovat na sebe, když můžeme dát do středu Boha,“ vysvětluje posun Tereza Bartošková z Bělé.

Tehdy nefungovaly chvály v Pelhřimově a Hagios tak byli jediní na okrese. Zajímavé bylo i přesunutí dnes již pravidelných chval z kostela do sálu ZŠ. „Člověk nemusí myslet na zimu, je tam rodinnější atmosféra i větší svoboda pohybu a také té škole žehnáme,“ doplňuje Tereza Bartošková s tím, že ohlasy jsou pozitivní a přítomní se čím dál víc zapojují i do svědectví. Jen ji trochu překvapuje, že nad místními převažují návštěvníci odjinud.

Předchůdce pozdějšího Hagiosu
(Křemešník 2016). Foto: autor

Další "otevřenou" akcí je tradiční Farní ples ve Veselé. „Letos bylo málo lidí, bylo to slabé, nepřišlo ani moc místních, mládež vůbec,“ hodnotí Marie Marková, která stála u zrodu akce. Vysvětluje to i tím, že mladí, kteří ples léta organizovali, nyní mají malé děti.

V Počátkách díky vstřícnosti majitelů Modré hvězdy běží už pár let farní kavárna. „Sejde se tak 15 až 20 lidí. Většinou ti, co pro farnost něco dělají,“ říkají manželé Drahozalovi. Ladislav Drahozal, který s Petrem Peroutkou pomáhá jako akolyta, by uvítal mariánské společenství. „Držet“ jeden růženec přede mší podle něj nestačí.

Marie Drahozalová loni připravila přednášky pro veřejnost na téma Bible a archeologie, ale účast ji nepotěšila. „Chodilo asi 12 lidí. A žádní mladí, se kterými by šlo zavést hovor o víře,“ dodává. Ani účast lidí na loňské „misii“ skupiny Antiochia, která přijela Počátky duchovně „oživit“, nebyla valná (letos se chystá druhý ročník).

Ve Veselé probíhá výstav Nejsvětší svatosti a - stejně jako v Cerekvi - Modlitby matek. Tradicí je i pouť do Vydří. Marie Marková přemýšlí, zda má smysl vymýšlet další akce, když se nedaří „přilákat“ lidi ani na mše. „V neděli je u nás dost lidí, i mladých, ale ve všední den nepřijdou ani ti, co by mohli,“ diví se.

V Žirovnici s 15 návštěvníky sobotní mše (v létě je to víc) jde sotva co vymýšlet. „Jsme tam jen dva chlapi, zbytek ženské, spíš v důchodu. Byl jsem zván na kafe v Počátkách nebo chvály v Cerekvi, ale zatím jsem nenašel čas a odvalu. Ale pěšky na Křemešník jsem s vámi šel, dokonce až ze Žirovnice!“ směje se Petr Peltan.

Monika Dvořáková je vděčná, že se už 30 let daří v kostele pořádat Vánoční koncert ZUŠ Žirovnice. „Přijde skoro 300 lidí. A před akcí postavíme betlém, ozdobíme vánoční stromky, aby to pro ty lidi nebyl jen hudební, ale i duchovní zážitek,“ doplňuje.

Vracet se domů

Čemu dál věnovat energii? „Jsme v podstatě vesnické farnosti, řadu věcí děláme přes kopec, s jinou diecézí - třeba kurzy Alfa spolu s batelovskou farností,“ vysvětluje Marie Hunalová s tím, že v tomto typu farností je dobré rozlišit, zda se věnovat úžeji zaměřeným věcem (chlapské či charismatické hnutí atd.), nebo oslovit širší vrstvy.

„Pak se ptám, jestli mám za úzce zaměřenou spiritualitou jezdit do

velkých center typu Pelhřimova a tím trochu opouštět svou farnost, anebo s ní držet basu, i když tu nenajdu vše, co chci. Protože my tu společně žijeme a potkáváme se, tak bychom asi měli i přirozeně prožívat společně svou víru a žít spolu. Je moc fajn, že máme kam vyjízdet pro osvěžení. Ale přijde mi hodně důležité vracet se pak obohaceni „domů“, aby i tam to rostlo a sílilo,” přemýšlí Marie Hunalová. A doporučuje i rozumný počet akcí. „Když tam chodí stále stejní lidé, tak je třeba neuhonit a respektovat jejich síly a čas.”

Například Drahozalovi na některé mariánské akce jezdí do Pelhřimova, ale zároveň většinu energie věnují počátecké farnosti. Vracíme se zpět k diskusi, zda je dost lidí na služby kolem kostela a jestli to ty víc navštěvované farnosti nemají lehčí.

„Myslím, že ne. V každé farnosti stejně slouží malé jádro lidí,” odpovídá P. Martin, jehož „strategii” je nechat růst iniciativu zdola od farníků. „Například se objeví návrh na organizaci pouti. Nezříkám se toho, že pouť nebude. Ale když si uvědomím, že loni jsem zval na diecézní pouť do Strakonice - nic se nemuselo chystat, jelo se vlakem - a jelo pouhých pět lidí, tak nevím, jestli do toho mám dávat energii. Právě proto zdůrazňuji to, že věci mohou vyrůstat zdola,” doplňuje kněz. Účastníci se rozcházejí s vděčností za to, co tu funguje, a ještě ve dveřích si předávají zkušenosti a kontakty.

Jan Mazanec

Reakce na článek o pěší pouti do Černovic (8. února)

S radostí jsem si přečetla text v březnovém zpravodaji o pěší pouti z Nové Cerekve do Černovic. I když jsem se ze zdravotních důvodů již celé této akce neúčastnila,

Foto: Tomáš Březina

prožívala jsem radost a vděčnost za naději, kterou poutníci přinesli.

Ne nadarmo se říká, že milé pozdravy hřejí, těší i léčí a že sdílená radost je dvojitá radost. Poutníci dorazili k cíli plní pokoje, který předávali každému, koho potkali. Cítila jsem dokonalou jednotu a představila si společenství Otce i Syna i Ducha svatého.

Jak krásně jsme začali Svatý jubilejní rok, s nímž nás podrobně seznámil i u nás v Pacově na biblické hodině na faře výše jmenovaný farník Josef Cívín.

Děkuji jemu i jeho manželce Hance, že organizují tzv. spolča, tj. setkávání v rodinách, jejichž součástí je modlitba růžence, četba Božího slova, rozhovory o víře a sdílení, a zvou na ně kněze.

Mši svatou jsme všichni prožívali radostně s vděčností Pánu a Panně Marii, jejíž mocnou přímluvu jsem určitě cítila nejen já. Při pohledu na radostně pobíhající malou holčičku v kostele, kterou její rodiče vezli na kočárku a další dvě děti ochotně pomáhaly, jsem se v duchu modlila, aby tento dotek Božího světla a lásky prozářil vztahy v našich rodinách, aby Pán provázel svým požehnáním všechny poutníky i každého, kdo nese naději, aby se láska prostoupená nadějí a Božími milostmi rozlévala i na naši a všechny farnosti i na celý svět.

Dobře naladěna po mši svaté jsem nemohla neodmítnout pozvání k přátelskému posezení na faře, jehož součástí bylo i bohaté pohoštění. Moc všem za vše děkuji!

Marie Simandlová, Jetřichovec

Trezorový poklad Želiva si lze prohlédnout přes mobil

Místo obyčejného skla drahé kameny. I ty zdobí některé liturgické předměty z takzvaného želivského pokladu. Celkem 86 pohárů, svícňů, relikváriů, křížů a dalších nádob mohou nyní lidé prozkoumat na monitoru počítače nebo mobilu. Dokonce podrobněji než v reálném světě.

V dobách válek a nepokojů, kdy byl želivský klášter ohrožen, schovávali bratři své největší cennosti, včetně stříbrných a zlatých liturgických předmětů do trezoru. Přibližně od poloviny 18. století jim za tímto účelem sloužila bývalá pohřební krypta pod podlahou kostela Narození Panny Marie, kterou asi ještě před rokem 1720 na trezor přestavěl sám Jan Blažej Santini-Aichel.

Santiniho trezor, jak se dnes část podzemí všeobecně nazývá, i zmíněné liturgické předměty byly nyní zdigitalizovány a jejich přesné 3D virtuální modely si mohou zájemci prohlédnout v právě zpřístupněné virtuální expozici. Dokumentační snímky z procesu digitalizace a další unikátní průletové animace jsou na stránkách Želivský poklad virtuální (viz QR kód).

"Nový způsob archivace a zpřístupnění historických artefaktů umožňuje badatelům z celého světa odborně zkoumat požadované předměty bez nutnosti cestovat tisíce kilometrů. Virtuální prostředí navíc nabízí i pohledy z úhlů, které by v reálném světě vůbec nebyly možné. Díky tomu lze odhalit i dosud zdánlivě neviditelné detaily a souvislosti. Veškerá data jsou už odborníkům na serverech kláštera přístupná. Nově si je může prohlédnout i široká veřejnost," vysvětluje opat kláštera Tadeáš Robert Spišák.

Objevení trezoru bylo docela napínavé, vstup byl dokonale zamaskován. Na digitalizaci všech předmětů pracoval Matěj Šindelář, který zhotovil i přesný virtuální model korunovačních klenotů. Stejně jako u nich i zde svůj postup koordinoval s předním zlatníkem a restaurátorem Andrejem Šumberou. (z www.aktualne.cz, kráceno)

Putujme Svatým rokem ne jako odbornice na morálku, ale na radost, která vychází ze směřování k Boží náruči

Tři dny letošního prvního modlitebního tridua (24. – 26- ledna), jehož přesné datum určuje naše zakladatelka Veronica z Anglie, jsme opět prožívaly spolu s Pannou Marií, tentokrát na začátku Svatého jubilejního roku.

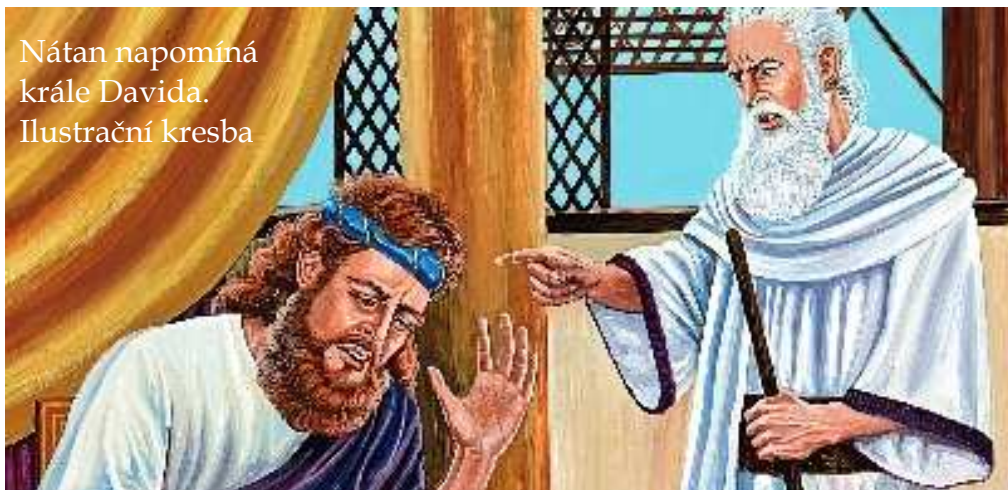
Musím připomenout, že vůbec nejde jen o tři hodiny věnované modlitbě, ale o společné prožívání celého třídní, jehož dny spolu souvisejí stejně jako Velký pátek, Bílá sobota a Velikonoční neděle a že je před konáním tridua nezbytná především modlitební příprava. V naší farnosti prožíváme triduum jako adoraci spojenou s výstavem Nejsvětější svátosti, které se může zúčastnit celá farnost. Po všechny tři dny jsme dávaly prostor Duchu svatému. Právě on nám od počátku odkrýval hloubku modlitby těchto dní a odhaloval Boží úmysl, osvěcoval nás svým světlem a vedl nás k větší odevzdanosti, abychom se sjednotily s odevzdaností Panny Marie a se všemi skupinami z hnutí MM, které se tyto dny modlily v mnoha farnostech naší země i po celém světě.

V pátek jsme se sešly na mši svaté v pacovském kostele sv. Michaela a po jejím skončení před Nejsvětější svátostí odprošovaly za svoje hříchy při rozjímání nad částí kajícího žalmu 51, připisovanému králi Davidovi: „Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, pro své velké slitování zahlad' mou nepravost. Smyj ze mě úplně mou vinu a očisť mě od mého hříchu. Neboť já svou nepravost uznávám, můj hřích je stále přede mnou...“

Uvědomila jsem si, že stejně jako Davidův hřích našeho Pána uráží každá naše neposlušnost, přestoupení jeho zákona, všechny hříchy, ke kterým tíhneme. Proto jsme stále měly za co našeho Pána odprošovat. Mimo jiné i za to, že někdy více vidíme hříchy druhých než ty své, zatímco David, ač král, se nevytácel, nesváděl svůj hřích na druhého, ale svůj hřích uznal, že on, jedině on se tak provinil.

U proroka Nátana, který dokázal svým vyprávěním přimět Davida k obrácení, mě napadlo, že i nám se nemusí někdy líbit,

Nátan napomíná
krále Davida.
Ilustrační kresba

když nás někdo napomíná, a že bychom si měly uvědomit, že pro velkou lítost bylo Davidovi odpuštěno. Kéž je nám jeho modlitba povzbuzením, abychom se i my takto před Pána Ježíše stavěli a s pokorou vyznávali své hříchy ve svátosti smíření.

Na Davidovi si ceníme, že i když těžce zhřešil, neztratil naději. Tu si držel a když se ze svého hříchu slovy žalmu kál, bylo mu odpuštěno. Bůh vidí do srdce, poznal, že se David nepřetvařuje, že jeho lítost je opravdová, upřímná, proto mu odpustil, a dokonce jej zahrnul do svého slavného díla a z jeho rodu dal vzejít pravému Králi – Králi pokoje, Ježíši Kristu. Domů jsme si odnášely, že máme podle vzoru Nátana napomínat druhé, vést je tam, kde chybují, ale máme se varovat toho, abychom se z chyb druhých radovaly nebo si na chybách druhých dokazovaly svoje kvality.

Vzpomněly jsme také na sv. Františka Saleského, inspirátora sv. Jana Boska, který měl zrovna v pátek svátek. Tento učitel církve, který jako první přišel s tím, že svatost je pro lidi všech stavů, nás inspiroval k tomu, abychom si nikdy nemyslíly, že jsme lepší, svatější než Ti druzí, ale abychom ve druhých uměly objevovat dobro.

Ať se necháme Františkem vést k modlitbě srdce i mysli a nehledíme na to, co říkají lidé, ale jako Panna Maria, která svým „ano“ odevzdává svůj život do rukou svého Stvořitele a jako těhotná dává všanc i svůj vztah s Josefem, svou pověst i pověst rodiny, dávaly hlavní důraz na svého Pána. Kéž její pokora a láska přikryje ubohost našeho sobectví, učí nás pokání a smíru za hříchy a křivdy, ctít a chránit život nenarozených dětí, v níž Bůh posílá světu naději.

Po mnoha dalších prosbách o odpuštění pro sebe i pro druhé, které vhodně doplňovaly dojemně zpívané modlitby a písně obou Marušek Bratránkových, jsem cítila (a asi nejen já), jak světlo prozařuje temnoty, do kterých nás každý hřích uvádí. Povzbuzeny tím, že Bůh nepřehlíží náš smutek, ale chce nás povzbudit a radovat se s námi. Jen my to někdy nevnímáme, jsme příliš zahleděny do sebe.

Poprosily jsme Pannu Marii o přímluvu za naše rodiny, naši zem a zakončily první den našeho tridua, stejně jako další dva dny, rodičovským požehnáním. A po všechny tři dny nás též provázelo svátostné požehnání našeho otce Jaroslava Šmejkal, které bylo pro nás velmi důležitým zakončením každého dne.

V sobotu, v den svátku Obrácení sv. Pavla, jsme se sešly v 17 hod na mši svaté ve Velké Chyšce a po jejím skončení opět před Nejsvětější svátostí prosily, aby Bůh odpustil a proměnil srdce všech, jejichž činy mají dopad na naše děti, a abychom i my odpustily.

Rozjímaly jsme nad částí jeho 2. listu Korintským: „Jsme ovšem jenom lidé, ale svůj zápas nevedeme po lidsku. Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha“

Zamýšlely jsme se, co by asi řekl sv. Pavel dnes nám. Asi nejspíš to, abychom používaly Boží zbraně, kterými jsou modlitba, víra, naděje, láska, Boží slovo a Duch svatý. A nezapomínaly na život z eucharistie a odevzdání, abychom byly silné, ať přijde jakákoliv těžkost. Náš Pán jistě ví, jak nám záleží na našich dětech a vnucích, na které negativně působí konflikty mezi rodiči, alkoholismus, šíření pornografie, drog, šikana, internet apod.

Pavla, tehdy ještě Saula, před svým obrácením osvítilo velké jasné světlo. Padl k zemi a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“ Proto jsme prosily našeho Pána na jeho přímluvu také o světlo, které jsme vyprošovaly nejen sobě a svým blízkým, ale všem, kteří žijí v temnotách, aby se také setkali s Ježíšem, světlem k osvětlení pohanů, a viděli a žili svůj život „s nadějí, která neklame“ (jak říká papež František), a je tu pro každého z nás.

Neopomněly jsme také poprosit, aby Bůh to dobré, čeho máme dostatek, daroval také tam, kde je nedostatek, aby mír, který si tu užíváme, daroval i tam, kde není, aby i jinde ve světě měli co jíst a

pít. A aby žádné děti nezažívaly ústrky a nepřijetí, ale skrze lásku bližních zakusily Boží laskavou náruč.

V neděli jsme se sešly opět v našem pacovském kostele na dětské mši svaté, po níž jsme se jako obvykle shromáždily k adoraci před Nejsvětější svátostí. V tento den vzkříšení našeho Pána jsme se mohli radovat a ze srdce chválit a děkovat Pánu za všechna dobrodíní a za to, že jsme dokázaly v předcházejících dnech odpustit. Prosily jsme, aby Duch svatý pronikl naše srdce, aby naše modlitby chval nebyly nikdy strojené, aby byly upřímné a vycházely přímo z našeho srdce, přinášely všem naději a zaháněly všechny strachy a úzkosti, aby celý náš život se stal velkou Boží chválou.

Dle naší zakladatelky jsme rozjímalý nad částí listu Paralipomenon „Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno“ a zvaly Pána Ježíše, aby přišel do našeho srdce, aby se radovalo, že na nás Pán nikdy nezapomene. „Hle, vyryl jsem si tě do dlaní,“ to platí o každém z nás.

Všechny jsme se cítily přijímané, milované a chválily Pána, že se nemusíme ničeho bát, protože On je větší než naše hříchy, kterých se nebojí, ale trpí, když nevěříme v jeho lásku, když máme uzavřené srdce. Připomněly jsme si Pannu Marii, požehnanou služebnici svého Pána, která, ne v upachtěné supervýkonnosti, ale v bezmezně důvěře, nechtěla nic, než to „ať se mi stane podle Tvého slova“.

S radostí a obdivem jsme se připojily k jejímu Magnificat, k její písni vděčné lásky, ve které uznává svou nepatrnost před Bohem, chválí a velebí ho. Jí patřila i závěrečná píseň Madona zpívaná dvojhlasně nejen Bratránkovými, ale srdcem nás všech. „Každý z nás na této zemi poutníkem je k věčnosti“, to vyjadřovalo i naše přání putovat tímto Svatým rokem ne jako odbornice na morálku, ale na radost, která vychází z naděje, že spějeme do Boží náruče.

Kéž se s naším Pánem setkáváme všude, kde jsme, zvláště pak v Bibli, v modlitbě, ve službě druhým – třeba i tím, že nezapomeneme na ty, kteří nějak zůstali stranou, a věnujeme jim svůj čas, pozornost, blízkost. Děkuje našemu P. Jaroslavovi za duchovní doprovod, svátostné požehnání a pomoc s organizací. Děkuje všem, kteří se s námi modlili, zpívali, a tak nás povzbuzovali ve vztahu s Pánem, všem, kteří přispěli ke zdárnému průběhu našeho tridua.

Pán Bůh zaplať!

Marie Simandlová, Jetřichovec

Pouť do Itálie - dar k 30. výročí kněžského svěcení

V září loňského roku to bylo třicet let, kdy na mou hlavu vložil své ruce otec biskup Antonín Liška a křížmem mě pomazal na Kristova kněze. A právě začátkem září mi zavolal můj známý ze Slovenska – jmenuje se Dušan –, aby mi oznámil, že nás oba přihlásil na pouť do Itálie. Ať prý si zařídím volno, protože už je to zaplacené.

„A kdy to bude?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Konec září a začátek října,“ odpověděl klidně.

„To je vyloučené! V Pacově máme pouť k svatému Michaelovi.“

Dušana však má odpověď vůbec nevyvedla z míry: „Nějak si to zaříď, ty s námi musíš jet!“

Když jsem se probral z překvapení, jasně jsem si uvědomil: „Dušane, víš, že jsi Boží vyslanec, protože mi tě Pán posílá s dárkem k mým třicetinám?“ Neměl o mém kněžském výročí tušení, o to zřetelněji jsem tak vnímal Boží ruku.

„A kam to bude, v té Itálii?“ zeptal jsem se zvědavě.

„K Padre Piovi a k svatému archandělu Michaelovi. A taky do Loreta, Padovy a Assisi.“

Tak tohle by člověk nikdy nevymyslel, došlo mi hned. A protože se Boží nabídka neodmítá, ještě týž den jsem požádal o záskok na pacovské pouti P. Maxe Kašparů, který hned ochotně přislíbil výpomoc.

Mé cestě do Itálie pak již nic nebránilo. Za několik dní jsem plný očekávání odjížděl na Velehrad, kde mi v zelinářské zahradě za bazilikou umožnili na delší dobu zaparkovat mé auto, a jeden z moravských poutníků mě vzápětí odvezl do Trenčianských Teplic, odkud vyjížděl autobus se třemi kněžími na palubě. Následujícího dne nad ránem jsme pak dorazili do Itálie. Nebudu popisovat průběh celé pouti, jen bych se s vámi rád podělil o několik zážitků.

Kněz-řidič-cirkusák

Jedním ze slovenských kněží byl i bývalý zaměstnanec cirkusu, v němž mimo jiné jezdil s těžkými cirkusovými auty. A protože vlastní také řidičský průkaz na autobus, střídal se na naší pouti do Itálie v řízení autobusu s hlavním šoférem výpravy. Tento kněz měl dlouhé

kudrnaté vlasy a „v kapse“ k pouštavému vyprávění řadu zajímavých příběhů ze své bývalé profese „cirkusáka“.

Všichni poutníci napjatě naslouchali jeho historikám, které hýřily vtípem a opravdovostí.

Uvedu jeden z jeho zážitků se slony. V cirkuse je měli umístěné venku ve vymezeném prostoru za elektrickým ohradníkem. Když za nimi jejich ošetřovatelé jednou přišli, sloni byli pryč a ohradník neporušený. Našli slony, nahnali je zpět, zvýšili ohradu, ale celá situace se opakovala. Do třetice tedy slony za elektrickým ohradníkem pozorovali, aby poznali, kdo jim pomáhá ven na svobodu.

A moc se pak všichni divili inteligenci těchto velkých zvířat. Jeden ze slonů přišlápl drát ohradníku, ostatní v klidu přešli za ohradu a nakonec i on sám. Díky tomu, že má totiž chodidlo tvrdé asi jako podrážka naší boty, mu jednoduše žádné elektrické výboje nevadily.

Jelikož s námi cestovali i mladí poutníci, získal si přirozeně tento kněz svým přístupem jejich srdce. Všude, kam se vydal, ho vždy obklopila mládež a děti. A on se s nimi dokázal dokonce v autobuse pomodlit i celý zpívaný růženec. Modlitba svatého růžence nás samozřejmě provázela každý den naší pouti.

V ochraně archanděla

A nyní střípky z několika poutních míst. Gargano je poloostrov v Jaderském moři nazývaný též „ostruha italské boty“. Na jeho východním pobřeží leží poutní místo Monte Sant'Angelo, kde se v jeskyni zjevil svatý archanděl Michael. V pondělí 30. září, tedy den po svátku zasvěceném svatému archandělu Michaelovi, nás autobus dovezl právě sem.

Modlitba během cesty. Foto: autor

Každý poutník zde může za obvyklých podmínek získat plnomocné odpustky. Proto jsme i my všichni využili tuto příležitost a přijali svátost smíření. Kromě toho došlo také k našemu zasvěcení pod zvláštní ochranu svatého archanděla Michaela a přijetí škapulíře. V jeskyni, na místě zjevení, jsme pak měli možnost slavit eucharistii a po ní se projít dalšími podzemními prostory.

Mše na místě zjevení sv. archanděla Michaela. Foto: Ivana Černáková

Asi hodinu cesty směrem na západ od Monte Sant'Angelo se nachází poutní místo San Giovanni Rotondo. Zde žil a rovněž je pohřbený svatý Padre Pio (1887-1968). V části kláštera můžeme vidět předměty, které tento svatý muž používal, dále jeho prostinkou celu a v kostele i jeho neporušené tělo. Nedávno vybudovaný ohromný moderní kostel pro poutníky připomíná svou konstrukcí spíše velkou halu nebo hangár.

Dárek od Putina

Cesta do přístavního města Bari nás přivedla ke svatému Mikuláši. Byly právě tři hodiny odpoledne, a tak celá naše poutní výprava

Bari - kaple s ostatky sv. Mikuláše

zaklekla v místní katedrále kolem velkého kříže a pomodlila se Korunku k Božímu milosrdenství.

Svatý Mikuláš (270-343) pocházel z Myry v Malé Asii, kde byl také pohřbený. Jenže pak jeho mrtvé tělo lstí ukradli „zbožní“ piráti a odvezli právě do přístavního města Bari v Itálii. V kryptě pod kate-

drálou uchovávají jeho ostatky, které roní zázračný olej. Světec, jakožto hlavní patron pravoslaví a Velké Rusi, je mimořádně uctíván na Východě. Zaujala nás jedna jeho novodobá ikona ve výklenku. Světe div se, před několika lety ji sem daroval sám Vladimir Putin.

V městečku Manoppello ve střední Itálii se nachází kostel, v němž na hlavním oltáři uchovávají svatou Tvář Krista na pohřební roušce z mořského hedvábí. Celá staletí věřící netušili, jaké tajemství tato vzácná rouška skrývá. Až po vynalezení elektrického světla se ukázalo, že postupné nasvícení roušky z různých úhlů odhaluje několik obrazů Kristovy Tváře během zázraku Vzkříšení. Zde jsem obdržel na památku kněžské roucho s kopií tohoto obrazu na hrudi.

Carlo Acutis bude svatořečen

Při našem příjezdu do Assisi se právě konaly přípravy na velkou slavnost. V těch dnech před osmi sty lety totiž obdržel svatý František stigmata. Velkým zážitkem zvláště pro naše mladé poutníky byla návštěva kostela (jen pár minut chůze od rodného domu svatého Františka), kde je v prosklené rakvi uchováváno zachovalé tělo patnáctiletého blahoslaveného Carla Acutise (1991-2006), velkého ctitele svatého Františka (1182-1226). Na neděli Božího milosrdenství letošního jubilejního roku (27. dubna) se chystá Carlovo svatořečení.

Je toho ještě mnohem víc, o co bych se s vámi rád podělil...

Například s jakou úctou poutníci přijímali eucharistii – v kleče a do

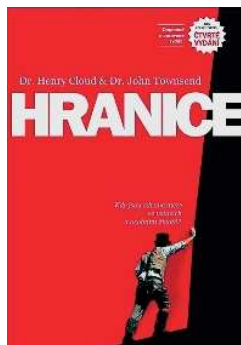
úst. Chování a zbožnost našich slovenských bratří a sester byly pro samotné Italy tak nezvyklé, že se prý s takovými poutníky ještě nesetkali.

Závěrem mohu jen dosvědčit: ani já ne! Díky Bohu za ně i za celé putování po místech, kde se nebe dotýká země.

P. Jaroslav Šmejkal, farář v Pacově

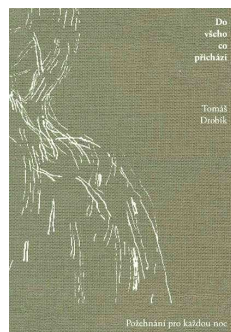

Assisi - bazilika sv. Františka

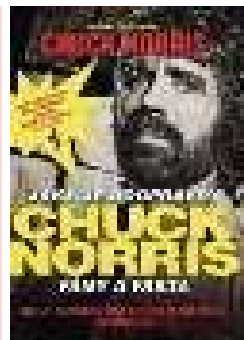
Američtí psychologové H. Cloud a J. S. Townsend připravili další vydání úspěšného bestselleru o tom, kde jsou zdravé meze ve vztazích a osobním životě. Právě křesťané často neumí říct "ne" nebo se obětují za druhé, aniž by je to činilo šťastnými. Autoři píší, jak žít, abychom se necítili využívání, komu jsme zodpovědní a jaké důsledky může mít to, když nám chybí jasné hranice.

Kniha evangelického faráře Tomáše Drobíka *Do všeho co přichází* přináší požehnání pro každou všední noc v roce — a jako bonus i požehnání pro noci víkendové a sváteční. Tyto krátké texty, které čtenáři pomáhají uzavřít den v nadějně perspektivě, autor původně zveřejňoval denně na sociálních sítích. Požehnání tu nesestupují na člověka jen tak, ale směřují do jeho každodenních situací.

Někdo v sv. Terezii z Lisieux vidí typickou zbožnost a spiritualitu 19. století, mnohdy připomínající kabinet kuriozit, sošek, obrázků... Autor, salesián Zdeněk Jančařík, se zaměřil spíš na na Tereziinu důvěru v Boha, která vychází z čistého pramene evangelia, z duchovní geniality dítěte, které se o Vánocích 1886 přes noc stalo dospělou, zralou křesťankou.

"Na počátku bylo slovo. A řekl ho Chuck Norris. Řekl Bohu: Můžeš začít tvořit." To je jeden z řady chucknorrisovských vtipů, které se samozřejmě dotýkají i křesťanství. Málokdo ale tuší, že pod slupkou supermana se ukrývá hluboce věřící křesťan. A právě o tom se lze dočíst v této knize. Jedna z Chuckových zásad: "Hleď na život z hlediska věčnosti. Dá to rovnováhu tomu, co děláš."

Bez velkých slov, ale upřímně a s pokorou mluví v rozhovoru pro Ecclesia Podcast nový olomoucký arcibiskup Josef Nuzík nejen o tom, jak vyrůstal s deseti sourozenci a jak se smířil s rolí arcibiskupa, ale i o Jubilejním roku. "Každé svaté místo v diecézi nás zve a říká: Nebuď venku, vstup dovnitř do tajemství, kde je Bůh, ty i lidé kolem tebe."

"Je krásné, když si manželé o Svátku svaté rodiny mohou ve vzájemné lásce obnovit manželský slib. Dobře, ale jak se cítí ti, kterým se v manželství nedaří nebo ti, kteří se rozvedli?" klade si ve videu s názvem *Rodina svatá i nesvatá* otázky salesián Michael Martinek. Domnívá se, že na tyto lidi nelze uplatňovat morální měřítko, spíše je třeba jim pomoci. Za tip děkujeme Martinu Běhalovi.

Zatímco "youtuber" Šebestián Pavel Smrčina volí františkánský strohý aranžmá ve stylu "zapni a mluv", P. Petr Soukal alias youtuber don Pietro si s natáčením umí docela vyhrát. Hloubka sdělení tím ale nijak netrpí - viz toto jeho video s deseti radami pro dobu postní. Za tip děkujeme Janu Hejdovi.

Tip na pouť: klášter Kostelní Vydří - brněnská diecéze

Kolega, který nechodí do kostela, tuhle povídá: "Když jsem přijel do Vydří, cítil jsem tam takový klid, že jsem se hned zamyslel, kam tak spěcháme. A těch knížek! Všechny kvalitní."

I v poutním kostele Panny Marie Karmelské lze letos získat plnomocné odpustky. A není to od nás tak daleko. Z návrší je krásný výhled do Rakouska i na Moravu. Ostatně biblický Karmel, kde karmelitáni vznikli, je podobné pohoří jako naše Vysočina.

Na místě kláštera bývala boží muka. A u nich v 17. století lidé vídali blikající záři - v sobotu, mariánský den. Majitel panství se radil se šlechticem-řeholníkem Janem Karlem Jáchymem Slavatou, který mu doporučil vystavět kapli s obrazem Panny Marie Karmelské. Jak plynuly roky, následovala přestavba na kostel, založení kláštera, po roce 1948 internace, po roce 1990 obnova řádu a vznik Karmelitánského nakladatelství (jeho duší byli Vojtěch Kodet a Jan Fatka).

"V říjnu pojedíš do Vydří. / V zářivém podzimním tom dni / popros Panenku Marii: / Zahub tu stvůru hydří" (Leviatana), psal básník Ivan M. Jirous, který kousek odtud žil a v kostele měl i svůj pohřeb. (hm)

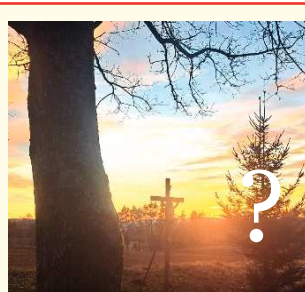
Foto: Roman Polách/Člověk a víra

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol (vlevo), kostel ve St. Pelhřimově, uhodli L. Březinová, T. Skalová, E. Farajzlová, M. Nýdrlová, T. Drbal, P. Vacková, M. Burianová, H. Moravová, M. Matějů.

Tipy na fotku vpravo posílejte **do 20. 4.** na mazanec@centrum.cz, případně na WhatsApp (775 269 206).

Výherce obdrží knihu od Matice křemešnické, které tímto děkujeme.